

at dette bliver i hver enkelt Tilfælde en Bevillingsag for Rigsdagen og er ikke noget, som Administrationen er bemyndiget til at afgøre.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) sagde, tror jeg, det bedste Ord, der er blevet sagt her i Dag. Han sagde, at naar vi fremdrage disse Spørgsmaal her, er det kun for at drille Ministrene. Jeg tror, man har i Frankrig den Skik, at naar en Mand siger noget særlig godt i Deputeretkammeret, bliver Talen slaaet op omkring i Landet, for at den kan blive bekendt for alle. Det ærede Medlems Tale burde slaas op. Det vilde interessere Folk at faa at vide, at naar vi her i Tinget forlange, at Landets Love skulle overholdes, saa betyder det kun at drille Regeringen og være ubehagelig imod Ministrene. Jeg tror navnlig, det vilde gøre Virkning, om dette blev slaaet op til Underretning for alle Beboerne af Landets Fængsler.

Justitsministeren (Goos): Den ærede Ordfører fastholdt i Princippet, med Hensyn til den juridiske Fortolkning, Berettigelsen af sit Standpunkt, men stiller sig naturligvis mere imødekommende med Hensyn til den Maade, hvorpaa man vil behandle Sagen. Jeg kan desværre ikke give den ærede Ordfører Medhold i dette, at han juridisk har Ret. Den ærede Ordfører vedbliver at stille sig paa det Standpunkt, som jeg ikke tror er noget godt juridisk Fortolkningsstandpunkt, nemlig at kæmpe om Ordene „Embedes“ og „Honorars“ Betydning; de ere nemlig, rent sproglig betragtede, for flertydige, til at man kan komme til noget Resultat. Man kan disputere til Dommedag derom. Den rette Synsmaade er den, jeg fremhævede, for enhver juridisk Fortolkning og ogsaa for det Tilfælde her, nemlig at se paa hele Sammenhængen, Lovgivningens Grunde og den historiske Udvikling.

Og særlig med Hensyn til § 5 forstod jeg slet ikke Ordføeren. Den ærede Ordfører mente, eller Finansudvalget hylder det Standpunkt, at § 5 er anvendelig paa alle de Honorarstillinger, hvis Lønninger ere fastsatte ved Lønningslove og derfor paa Direktørposterne for Livrenteanstalten. Regeringens Standpunkt er dette, at ingen honorarlønnet Stilling er Embede eller Bestilling i den Forstand, som § 5 forudsætter, og derfor er heller ikke denne Bestemmelse anvendelig. Et Punkt fik jeg maaske ikke Lejlighed til at fremhæve saa stærkt, og det er dette, at ganske saglig set eller set med Hensyn til Resultatet, er

det saa kolossalt urimeligt at anvende § 5, for det er jo i 2den Potens, at man derved gør Fradrag i en honorarlønnet Stilling. Først sætter man Lønnen omtrent til Halvdelen af, hvad Stillingen vilde have været, hvis den var bleven Embede, netop fordi man mener, at den kan forenes med et andet Embede, og naar man altsaa paa Forhaand har gjort dette Fradrag, siger man, naar den bliver forenet med et andet Embede: Nu skal du endda miste en Halvdelen til af Resten, altsaa i det hele en Fjerdedel til. Det strider i den Grad mod Lovgiverens Tanke ved denne Bestemmelse, at jeg ikke kan give den ærede Ordfører Ret i hans Betragtning.

Der er ogsaa et specielt Punkt, som jeg skal komme ind paa. Den ærede Ordfører sammenstillede Overinspektøren ved Fængselsvæsenet med Assistenterne i Ministerierne, som ogsaa lønnes af Medhjælpssummen. Men disses Stilling er en helt anden. Assisterter forudsættes altid, ogsaa af Lovgivningsmagten, at være til Stede, medens der ikke forudsættes at være en Overinspektør. Tværtimod har det været Lovgivningens Mening, at man helst aldeles skulde af med Manden, og i alt Fald har man kun formelt tilladt Oprettelsen af en saadan Stilling, medens det stod Ministeriet fuldstændig frit, om det vilde lade Forretningerne besørge ved Bestyreren af et Fængselskontor eller af et Kollegium eller af Assisterter eller paa en hvilken som helst anden Maade. Det er det, som er udtrykt i Loven af 1861 og Loven af 1871, hvor der stilles en vis bestemt Sum til Ministeriets umiddelbare Raadighed i saa Henseende. Den Ret har Ministeriet ifølge Lov, og det er den, jeg holder paa.

Ordføeren (C. Hage): Maa jeg kun sige, at enhver Urimelighed i Anvendelsen af Loven af 1870 § 5 falder jo bort, naar man blot undlader at fastsætte disse Honorarer ved særlig Lov. Derfor er jo ogsaa Reglen faktisk den, at de allerfleste Honorarer af denne Art fastsættes enten paa Finansloven eller til Udredelse af en rund Sum. Naar man vil undgaa, at § 5 i Loven af 1870 skal blive anvendelig, maa man holde sig denne Regel efterrettelig.

Justitsministeren (Goos): Jeg vil blot gøre den lille Bemærkning, at det ser jo ud, som om Lovgivningsmagten vilde lægge en Fælde ved Loven af 1870, og at man ikke skulde have lagt Mærke til, at Stillingen, naar Honoraret blev fastsat ved en Lønningslov, derved kunde komme ind under